

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžsk/23/2017
Identifikačné číslo spisu: 8015200921
Dátum vydania rozhodnutia: 22.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8015200921.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: X. A. K., bytom I. L. XX, XXX XX U., Poľská republika, zast. advokátskou kanceláriou V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdeho 4, 010 01 Žilina, IČO: 36 858 820, proti žalovanej (v konaní sťažovateľka): Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava, za účasti: E. D. T., bytom I. XX, XX-XXX I., Poľská republika, zast. advokátskou kanceláriou V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdeho 4, 010 01 Žilina, IČO: 36 858 820, v konaní o správnej žalobe v sociálnych veciach, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 9. februára 2017 č. k. 16Scud/2/2015-54, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 9. februára 2017 č. k. 16Scud/2/2015-54 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. 45479-2/2013-BA z 18.12.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaná ako odvolací orgán podľa § 179 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) v zmysle § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Stará Ľubovňa č. 700-4160-32/2013-SL z 08.08.2013 vo veci vzniku sociálneho poistenia (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) a administratívne odvolanie žalobkyne zamietla.

2. Žalovaná dospela k záveru, že kontrolou zameranou na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky sa nepodarilo preukázať na základe relevantných skutočností, že sa na žalobkyňu od 01.12.2012 vzťahuje slovenská legislatíva, a preto prvostupňový orgán rovnako aj žalovaná dospeli k záveru, že žalobkyni nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti (ďalej len „povinné poistenie“) od 01.12.2012 podľa slovenskej legislatívy.

II.

Konanie na správnom súde

3. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „správny súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 9. februára 2017 č. k. 16Scud/2/2015-54 zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e), f) g) zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) rozhodnutie žalovanej č. 45479-2/2013-BA z 18.12.2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Žalobkyni priznal náhradu trov konania.

4. Správny súd konštatoval dôvodnosť podanej žaloby, nakoľko žalovaná má povinnosť presne a úplne zistiť skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie. Doteraz vykonané dokazovanie je však podľa názoru správneho súdu nedostatočné na prijatie objektívneho záveru, že žalobkyňa na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonávala. Takýto záver je predčasný a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Navyiac ak na základe takto neúplne a nepresne zisteného skutkového stavu dospeli správne orgány k rozhodnutiam prezentovaným vyššie, sú rozhodnutia pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné s poukazom na § 209 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z.z.

5. Správny súd dospel tiež k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým bolo hmotnoprávne posudzovanie splnenia kritérií čl.13 ods.3 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej na účely rozsudku len „základné nariadenie“), ďalej že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia nemá oporu v administratívnom spise, nakoľko z neho nevyplyva existencia dohody podľa čl.16 ods. 4 vykonávacieho nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa vykonáva základné nariadenie (ďalej na účely rozsudku len „vykonávacie nariadenie“) medzi žalovanou a poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia (Zakład Ubezpieczeń Społecznych - ďalej na účely rozsudku len „poľská inštitúcia ZUS“), ktorá by bola podkladom pre rozhodnutie pobočky, a taktiež že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

6. Záverom správny súd uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa podala žalobu včas, s touto žalobou sa správny súd meritórne zaoberal, nebolo porušené žiadne jej subjektívne právo v zmysle S.s.p., správny súd sa návrhom žalobkyne, aby jej bolo doručené rozhodnutie žalovanej do vlastnej rúk nezaoberal. Správny súd zdôraznil, že takýmto postupom by nedošlo k žiadnej zmene čo sa týka procesných práv žalobkyne vo vzťahu k rozhodnutiu žalovanej

III.

Kasačná sťažnosť /vyjadrenia

A)

7. Proti rozsudku správneho súdu podala žalovaná (ďalej len „sťažovateľka“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej uviedla nasledovné dôvody kasačnej sťažnosti:

- krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.),
- krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/

S.s.p.).

8. Následne kasačný súd sumarizuje kasačnú sťažnosť sťažovateľky:

- sťažovateľka sa nestotožňuje s právnym záverom správneho súdu, že vykonané dokazovanie je nedostatočné a zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci, napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a po zhodnotení všetkých relevantných dôkazov,
- sťažovateľka poukázala na vykonané kontroly v sídle zamestnávateľa žalobkyne zamerané na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov zamestnávateľa, na základe ktorých mala sťažovateľka za to, zamestnávateľ nevykazuje znaky registrovaného sídla a nebol preukázaný reálny výkon činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky,
- sťažovateľka zdôraznila, že dôkazné bremeno leží nielen na sťažovateľke, ale aj na žalobkyni, ktorá si túto svoju povinnosť vyplývajúcu jej z vykonávacieho nariadenia riadne nesplnila, pretože nepredložila žiadne dôkazy, ktoré by preukázali jej reálny výkon činnosti na území Slovenskej republiky,
- sťažovateľka rovnako ako prvostupňový orgán pri vydávaní rozhodnutia hodnotili všetky dôkazy samostatne a následne vo vzájomnej súvislosti a postupovali v súlade s nariadeniami Európskej únie,
- sťažovateľka záverom uviedla, že sa správny súd v rozsudku nezaoberal tým, že žaloba bola podaná oneskorene, správny súd mal posudzovať včasnosť podania žaloby, t.j. či žaloba bola podaná v lehote dvoch mesiacov od doručenia napadnutého rozhodnutia, pričom žalobkyňa túto zákonnú lehotu nedodržala,
- sťažovateľka poukázala na rozsudky Krajského súdu v Žiline a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúce sa nepreukázania reálneho výkonu činnosti zamestnanca u označeného zamestnávateľa.

9. Vzhľadom na dôvody podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľka navrhla rozhodnutie správneho súdu zrušiť.

B)

10. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobkyňa uviedla, že považuje napadnutý rozsudok správneho súdu po skutkovej a právnej stránke za správny. Mala za to, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa správny súd už nevyšporiadal v odôvodnení rozsudku a považuje kasačnú sťažnosť za nedôvodnú. Žalobkyňa poukázala na uznesenia Krajského súdu v Žiline a Krajského súdu v Prešove, v ktorých bola uložená povinnosť opätovne doručiť rozhodnutie žalobcovi. Žalobkyňa poukázala aj na inštitút opomenutého účastníka, ktorá sa vzťahuje na žalobkyňu a aj na s tým súvisiacu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalobkyňa záverom navrhla, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu potvrdil.

IV.

Právne názory kasačného súdu

11. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „kasačný súd“) konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 491 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je dôvodná a napadnutý rozsudok správneho súdu je v zmysle § 462 ods. 1 S.s.p. potrebné zrušiť a vec vrátiť správne mu súdu na ďalšie konanie.

Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. januára 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 212 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením rozhodnutia, ak tento zákon neustanovuje inak. Deň doručenia

rozhodnutia je deň jeho oznámenia.

Podľa § 212 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z. z. v cit. znení rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením rozhodnutia do vlastných rúk alebo poštou ako doporučená zásielka s doručenkou a poznámkou „do vlastných rúk“. Do vlastných rúk sa doručujú rozhodnutia

- a) o nepriznaní dávky, odňatí dávky, znížení dávky alebo o zastavení výplaty dávky,
- b) o uložení povinnosti vrátiť neprávom vyplatené sumy na dávke,
- c) o poistnom, o príspevku na starobné dôchodkové sporenie,¹⁾ o uložení pokuty a penále,
- d) o prerušení konania,
- e) o zastavení konania.

Podľa § 20 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. v cit. znení povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti zamestnanca uvedeného v § 4 ods. 1 vzniká odo dňa vzniku právneho vzťahu, ktorý zakladá právo na príjem uvedený v § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 3, a zaniká dňom zániku tohto právneho vzťahu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 128 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. v cit. znení poistné na nemocenské poistenie platí a) zamestnanec, b) zamestnávateľ, c) povinne nemocensky poistená samostatne zárobkovo činná osoba, d) dobrovoľne nemocensky poistená osoba.

Podľa § 128 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. v cit. znení poistné na starobné poistenie platí a) zamestnanec, b) zamestnávateľ, c) povinne dôchodkovo poistená samostatne zárobkovo činná osoba, d) dobrovoľne dôchodkovo poistená osoba, e) štát, f) Sociálna poisťovňa.

Podľa § 128 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z. z. v cit. znení poistné na invalidné poistenie platí, ak tento zákon neustanovuje inak, a) zamestnanec, b) zamestnávateľ, c) povinne dôchodkovo poistená samostatne zárobkovo činná osoba, d) dobrovoľne dôchodkovo poistená osoba, e) štát.

Podľa § 144 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. v cit. znení Sociálna poisťovňa predpíše poistné fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné, ak táto osoba neodviedla poistné vôbec alebo ak ho odviedla v nesprávnej sume. Ak suma dlžného poistného v úhrne je nižšia ako 3,32 eura, Sociálna poisťovňa dlžnú sumu nepredpíše.

Podľa § 172 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z. v cit. znení predmetom nedávkového konania je rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, o poistnom v sporných prípadoch, príspevku na starobné dôchodkové sporenie v sporných prípadoch, o pokute, penále, povolení splátok dlžných súm poistného, príspevku na starobné dôchodkové sporenie, pokuty, penále, a o zaradení zamestnávateľa do nebezpečnostnej triedy.

Podľa § 178 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. v cit. znení do pôsobnosti pobočky patrí

- a) rozhodovať v prvom stupni
 1. o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, ...
 8. o poistnom a o príspevku na starobné dôchodkové sporenie,
 9. o uložení pokuty a penále,...

Podľa § 179 ods. 1 S.s.p., ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len „opomenutý účastník“), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie.

Podľa § 179 ods. 7 S.s.p., ak sa správny súd nestotožní s tvrdením opomenutého účastníka, vo veci ďalej koná.

Podľa § 462 ods. 1 S.s.p., ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

12. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytykaných nedostatkov konania správneho súdu a napadnutého rozsudku.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti.

13. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti okrem iného namietala, že sa správny súd nezaoberal tým, že žaloba bola podaná oneskorene, pričom mala za to, že žalobkyňa túto zákonnú lehotu nedodrжала.

14. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobkyňa podala 22.09.2015 správnu žalobu tvrdiac, že druhostupňové rozhodnutie jej nebolo riadne doručené, v dôsledku čoho jej bola odňatá možnosť podať včas žalobu. Z administratívneho spisu sťažovateľky ako aj z nesporných tvrdení účastníkov súdneho konania vyplýva, že žalobkyňa bola účastníčkou správneho konania a druhostupňové rozhodnutie jej sťažovateľka doručovala doporučené na adresu bydliska v Poľskej republike. Zásielku s rozhodnutím prevzala na adrese žalobkyne osoba odlišná od žalobkyne. Žalobkyňa mala za to, že, že takéto doručenie je právne neúčinné a rozhodnutie správneho orgánu malo byť žalobkyňi doručované do vlastných rúk.

15. Správny súd sa s námietkou nesprávneho doručovania napadnutého rozhodnutia žalobkyňi v rozsudku nevysporiadal, len konštatoval, že žalobkyňa podala žalobu včas, s touto žalobou sa preto meritórne zaoberal, nebolo porušené žiadne subjektívne právo žalobkyne, a preto sa s návrhom doručiť rozhodnutie do vlastných rúk nezaoberal (viď bod 6).

16. S takýmto právnym záverom sa kasačný súd nestotožnil.

17. Doručovanie podľa zák. č. 461/2003 Z.z. je rozlíšené ako doručovanie do vlastných rúk a tzv. „obyčajné“ doručovanie. Taxatívny výpočet rozhodnutí, ktoré je potrebné doručiť do vlastných rúk stanovuje § 212 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z. z.

Ak mal teda správny súd za to, že žaloba žalobkyne bola podaná včas, ako v závere rozsudku uviedol, mal sa vyjadriť, ako k tomuto záveru dospel a či teda druhostupňové rozhodnutie, ktorým sťažovateľka zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila prvostupňové rozhodnutie pobočky Stará Ľubovňa o tom, že žalobkyňi nevzniklo povinné poistenie od 01.12.2012 podľa slovenskej legislatívy považoval za také rozhodnutie, ktoré je potrebné doručovať do vlastných rúk, čo však neurobil.

18. Kasačný súd však dospel k záveru, že druhostupňové rozhodnutie je rozhodnutím o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia, pre ktoré zákon doručovanie do vlastných rúk nevyžaduje.

19. Rozhodnutím o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia rozhoduje Sociálna poisťovňa a jej pobočky o tom, či účastník konania splnil zákonné predpoklady pre vznik, resp. zánik povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti podľa § 20 zák. č. 461/2003 Z. z. v sporných prípadoch, čo bol aj prípad žalobkyne. Právnou otázkou, ktorú záväzne rieši takéto rozhodnutie, je teda existencia či neexistencia samotného poistného vzťahu. Naopak, rozhodnutím o poistnom je napr. rozhodnutie o predpísaní dlžného poistného podľa § 144 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. V takomto prípade však musí byť celkom zrejmé a nepochybné, že povinné sociálne poistenie vzniklo a trvalo, resp. stále trvá. Právnou otázkou, o ktorej sa rozhoduje takýmto rozhodnutím je výška poistného, ktoré je subjekt podľa § 128 zákona č. 461/2003 Z. z. povinný platiť a odvádzať.

20. Odlišnosť oboch právnych inštitútov je zrejماً tiež zo systematického členenia zák. č. 461/2003 Z.

z., keď § 172 ods. 5 uvedeného zákona uvádza, že predmetom nedávkového konania je rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, ako aj konanie o poistnom v sporných prípadoch. Zákonodarca teda tieto dve konania rozlišuje. Obdobne ustanovenie § 178 ods. 1 určuje, že do pôsobnosti pobočky patrí rozhodovať v prvom stupni o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch a v inom bode, že do pôsobnosti pobočky patrí tiež rozhodovanie o poistnom.

Z uvedených ustanovení je teda zrejmé, že zákon rozlišuje pojmy rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, čo bolo aj predmetom prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia a ďalej rozhodovanie o poistnom a o príspevku na starobné dôchodkové poistenie a rozhodovanie o uložení pokuty a penále.

21. Vzájomným porovnaním a gramatickým výkladom týchto ustanovení je nutné uzavrieť, že ide celkom zjavne o odlišné právne inštitúty, pričom zákon nevyžaduje pri rozhodnutiach o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia doručovanie do vlastných rúk. Ak by bolo povinnosťou sťažovateľky doručovať aj rozhodnutie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia do vlastných rúk, musela by byť táto povinnosť v zákone priamo zakotvená.

22. Kasačný súd preto konštatuje, že žalobkyňu bolo druhostupňové rozhodnutie riadne doručené dňa 07.01.2014, kedy ho na adrese žalobkyne (na ktorú jej bolo doručované aj prvostupňové rozhodnutie, ktoré si prevzala a podala voči nemu odvolanie) prevzala osoba ochotná ho prevziať a odovzdať žalobkyňu.

Kasačný súd navyše dodáva, že žalobkyňa nenamietala, že by sa rozhodnutie nedostalo do jej dispozičnej sféry, že by sa s ním neoboznámila, resp. že jej nebolo odovzdané, v žalobe na jeho obsah sama odkazovala (jeho kópia bola súčasťou žaloby). Žalobkyňa namietala len, že keďže jej nebolo doručené do vlastných rúk, nebolo jej doručené riadne, s čím sa kasačný súd z vyššie uvedených dôvodov nestotožnil.

23. Podľa názoru kasačného súdu správny súd vec nesprávne právne posúdil, keď konštatoval, že žalobkyňa podala žalobu včas, pričom správny súd pochybil aj v tom, že sa so zachovaním lehoty na podanie správnej žaloby v rozsudku bližšie nezaoberal ani svoj záver nezdôvodnil, čo odôvodnene namietala aj sťažovateľka v kasačnej sťažnosti.

24. S poukazom na vyslovený záver, kasačný súd nepovažoval pre vec za relevantné žalobkyňou a sťažovateľkou spomenuté rozhodnutia krajských súdov a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a preto sa nimi v rozhodnutí bližšie nezaoberal. Z rovnakého dôvodu sa kasačný súd nezaoberal ďalšími sťažnosťami bodmi sťažovateľky.

25. Kasačný súd považuje za potrebné poukázať aj na charakter kasačného konania, resp. kasačnej sťažnosti ako opravného prostriedku, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu, a preto nie je možné konaním pred kasačným súdom (okrem výnimočných prípadov) nahrádzať konanie pred krajským súdom. Každá skutková a právna otázka, ktorá je v prejednávanej veci rozhodujúca a relevantným spôsobom namietaná, musí byť predmetom posúdenia krajským súdom a kasačný súd nie je oprávnený nahrádzať postupy krajského súdu v konaní, preto bol nútený rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Iný postup by vzhľadom na okolnosti prípadu bol v rozpore so zásadou denegatio iustitiae - odopretie spravodlivého súdu, čo by znamenalo porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval kasačný súd kasačnú sťažnosť za dôvodnú a podľa § 462 ods. 1 S.s.p. rozhodol o zrušení napadnutého rozhodnutia správneho súdu a vrátení veci na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu vysporiadať sa predovšetkým s včasnosťou podania žaloby žalobkyňou a následne aplikovať procesný postup podľa § 98 S.s.p. alebo § 179 S.s.p.

27. O trovách kasačného konania rozhodne s poukazom na § 467 ods. 3 S.s.p. správny súd.

Podľa § 467 ods. 3 S.s.p. ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

28. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).